

Paula Hawkins

Novel·lista

El seu debut en el 'thriller', 'La noia del tren', va prendre el títol del més venut al Regne Unit a 'El codi Da Vinci'. Ara, mentre el primer encara aguanta al capdamunt de les llistes, es fa la competència a ella mateixa amb 'Sota l'aigua' (La Campana / Planeta)

PERE TORDERA

“No tenia cap confiança en mi com a escriptora”

◆◆◆◆ Júlia Manresa

El més fàcil podria haver sigut fer una segona part de *La noia del tren*. Des d'*El codi Da Vinci* de Dan Brown, el Regne Unit no havia vist cap altra novel·la que es vengués tan de pressa. Però Paula Hawkins, que va començar com a periodista d'economia i escrivint novel·les romàntiques sota pseudònim, ha optat per una història nova per a la segona novel·la, un altre thriller psicològic, gènere del qual ja l'han coronada reina. *Sota l'aigua* torna a jugar amb els enganys de la memòria, les pors i les inseguretats dels personatges, principalment dones, per generar un clima de desconfiança. Aquesta vegada, però, no hi ha viatges en tren, sinó un poble petit i angoixant on ningú pot confiar en ningú i on ningú no sap –ni vol– explicar per què ha mort una altra dona al Gorg dels Ofgats.

Sota l'aigua ja és al capdamunt de les llistes dels més venuts al Reg-

ne Unit. Ja ha trobat la fórmula per escriure *bestsellers*?

No ho crec. No crec que hi hagi una fórmula per escriure *bestsellers*. Has d'enfocar cada llibre i cada història de la manera que els pertoca i decidir quina és la millor d'explicar aquella història. Crec que si intentes assegurar-te i escriure un *bestseller* seguint certes normes fracassaràs.

Alguns afirmen que sí que hi ha una fórmula.

Estic segura que algú ha escrit una anàlisi del que funciona i el que no, però així no és com escriu un autor. Un autor hauria de voler explicar una història, parlar d'un personatge, investigar un tema... No pot estar pensant quants diners pot arribar a guanyar escrivint el llibre.

¿Aleshores l'èxit no l'ha influït gens a l'hora de triar el tema del segon llibre?

No. La pressió que he tingut me l'he

“**QUÈ PASSA SI T'ADONES QUE ALGUNA COSA FONAMENTAL EN LA TEVA VIDA NO VA PASSAR?**”

posada jo mateixa, però ja l'estava escrivint abans que sortís publicada la primera. Penso moltíssim abans de triar. La majoria de coses que escric les he tingut al cap durant segles. Pot ser que ho intenti d'una manera i després no funcionin. Per exemple, a la Rachel, la protagonista de *La noia del tren*, la vaig posar primer en una altra història i no va funcionar: per tant, vaig decidir guardar-la. Sabia que el personatge era important i que tenia potencial. A *Sota l'aigua* sabia que parlaria d'unes germanes, però no sabia com fer-ho. Ara ja estic començant un nou llibre, però encara estic decidint els personatges i la millor manera de fer-ho. És el millor moment, quan tens totes aquestes possibilitats per triar la direcció.

No es queda mai en blanc, doncs? No. Tinc milions d'idees, una pila de documents amb moltes idees i històries que vaig escrivint cada vega-

da que alguna cosa em passa pel cap. No em quedo en blanc.

Ja li han posat la corona de reina del thriller psicològic.

Està bé, però no vol dir res. Segur que vindrà algú i em prendrà la corona ben aviat, perquè aquestes coses passen. La pròxima gran obra arribarà aviat i ningú sap d'on: aquesta és la gran màgia de la literatura.

Va començar amb novel·les romàntiques sota pseudònim. Per què no va provar el thriller abans? No tenia cap mena de confiança en mi mateixa com a escriptora. Quan escrivia les novel·les romàntiques el que m'agradava era que algú altre em donés la idea sobre què escriure i fer-ho. Així em sentia molt còmoda, era com si fes periodisme. Com un encàrrec: “Escriu sobre això”. Necessitava temps per guanyar confiança abans de poder començar a posar les meves pròpies idees en una pàgina. Era falta de confiança.

Encara és insegura?

Sí. Ser una autora de *bestseller* no vol dir que no puguis ser insegura. He tingut molt d'èxit, però hi ha gent que em critica tota l'estona, em veig en fotos que penso que són horribles. Tinc totes les inseguretats que té la resta de gent. Les crítiques em fan mal, continua havent-hi situacions en què tinc ganes de sortir corrent i amagar-me.

Precisament, una de les crítiques a *Sota l'aigua* fa referència als onze narradors que fa servir.

Va ser un risc, una elecció ambiciosa. Però vaig creure que era la millor manera d'explicar la història, i no me'n penedeixo.

En la primera novel·la es va inspirar en els seus propis viatges en tren. I en aquesta?

No hi ha res en particular. Bé, potser el que em va passar amb un record d'infantesa. Un dia, parlant amb la meua mare, em va dir que allò no havia passat i que jo ni tan sols hi era. Vaig quedar sorpresa. Què passa si t'adones que alguna cosa que tu creies fonamental en la teua vida no va passar? Però també hi ha les meves amistats d'adolescència, les meves pors i angoixes...

La memòria torna a ser clau en aquesta novel·la. ¿Ens manipula a nosaltres o nosaltres a ella en funció dels nostres interessos?

Tots manipulem la nostra memòria, però no ho fem conscientment. Comences a posar més èmfasi en una part del record, pel motiu que sigui, i ho fas inconscientment, sense voler mentir. Com fa la Julia a *Sota l'aigua*.◆◆